

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

IV. S. Carolus. Omnia possum in eo, qui me confortat. Phil. 4. v. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

homen tibi & estimationem parias, vel certe inter homines non præjudices, haud dubiè certus non es te possidere sanctum Domini timorem, uti par esset, quia germina tua aliunde radicem suam habent. *Radix tua, & generatio tua de terra Chanaan*, na-

turâ scilicet corruptâ. Ezech. 16. v. 3. at si unicè abstineas, ne DEUM tuum offendas, bono sis animo, quia licet manifestè non cernas, uti velles, radicem, tantò erit illa probata magis, quantò magis sepulta.

IV.

S. Carolus.

Omnia possum in eo, qui me confortat. Phil. 4. v. 13.

Considera, quàm magnum ostenderit animum Apostolus huic verbis, cum dixit: *Omnia possum in eo, qui me confortat.* Ostendit certo modo se sibi omnipotentem videri. *Omnia possum.* Attamen quia talis sibi est visus non propria virtute, sed DEI, qui solus eum reddere talem potuit, minimè superbus, sed animosus exiit. Humilitas non in eo consistit, quòd quis credat se nihil posse præstare propter DEUM, aliàs recordes, timidi, pusillanimes, pigri forent omnium humillimi super terram. In eo consistit; quòd quis credat se nihil posse à semet ipso, ut talis est. Aliquando vires tuas superare videtur, ut vincas hunc defectum, qui in te dominatur, ut fugias illa pericula, ut illa penitentia opera obeas, ut perfectè impleas debitum tui muneris, & huic cogitationi acquiescis, quasi in eo humilitas tua passum inveniat suavissimum.

R.P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

Non est humilitas, sed pigritia. *Dicit piger: Leo est in via, & leana in itineribus, in medio platearum occidentis sum.* Prov. c. 22. & 26. imò cave ne sit superbia sub larva humilitatis. Intueris te ipsum non secus, ac si omnia bona tua pendeant à viribus tuis naturalibus, ideo diffidis, quasi solis tuis brachijs strangulare debeas leones, discerpere leanas. Averte à te oculos, & ad DEUM respice, cura ut vivâ fide capias, omnia tibi agenda esse in virtute ipsius, qui ob hoc ipsum tuâ uti vult operâ, hominis inepti, ignobilis, infirmi, ut ostendat se esse autorem operis, quod imponit: tunc verò quid timebis? occurrant sanè, quantovis numero, ad te perterrendum, non leones tantum & leana, sed toti exercitus furiarum Infernalium, certus es de victoria. *Si ambulavero in medio umbrae mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es.* Pl. 26. v. 1. *Credisne nullius*

Nnn nn

nullius

nullius rei metum persensisse Apostolum, quando dixit: *Omnia possum in eo, qui me confortat*? nullius omnino.

2. Considera non dixisse Apostolum: *Omnia potest in me, qui confortat me*. Sed *omnia possum in eo*. non quòd ignoraret, gloriam operis totam deberi causæ principali, prout indicavit, cum dixit: *non ego sed gratia DEI mecum*: Sed quia non abnuebat, se posse, non proprijs posse naturæ viribus: sic enim solùm dixisset: *Omnia possum*, sed in virtute illius, qui ejusmodi viribus vigorem infunderet superiore naturâ. *Gratiâ DEI sum id, quod sum*. 1. Cor. 15. v. 10. quanquam, si bene notes, etiam hic integram gloriam causæ tribuit Principali: non enim dixit: *omnia possum cum eo, qui me confortat*, sed *dixit in eo*, ut ostenderet se non tantùm operari simul cum DEO, sed in virtute DEI. Id, quod erigere te debet ad magna gerenda, non est cogitare, quòd sis acturus cum DEO, tunc enim, quantum ad te attinet, posses despondere animum non secus ac Pygmæus, qui saxum ingens, vel molarem ex parte dimidia deberet cum Gigante protrudere. Id quod ad magna erigere debet animum, est cogitare, quòd sis acturus in virtute DEI: sicut Pygmæus, in quem Gigas grande suum robur transfunderet ad eam molem integram unâ secum protrudendam. *Qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem*. Non solùm augebunt fortitudinem suam

naturalem, sed etiam mutabunt supernaturalem: quia cum gratia huius possent, nisi, quòd esset utriusque naturæ, roborati à fide, quam reposuerunt in DEO, transibunt ad ordinem altiorum, & facient quæ superant naturam. *11. 4. v. 10.*

3. Considera, quam fuerit mensus Apostolus, ut ostenderet DEO non solùm in se operari, sed etiam efficere, ut operetur, eadem quæ in ipsum transfusa omnipotentia, non videtur consulto noluisse dicere, *omnia possum in eo, qui me confortat, qui me sustinet, qui me sperat*, sed potius voluisse dicere, *qui me confortat*, ut demonstraret, non dubiè agere in virtute gratiæ, sed agere ut à gratia confortatum, non compulsum. *Confortatus est*. *11. 4. v. 10.* Confortatio non confortatum voluntate sua, sed in partem operis, ad quam dicitur confortatio. hinc non dicitur compellum confortari ad culpam, penam aut delinendum. Confortatus autem, qui ita partem habet in opere, in suo genere possit illi impare. *11. 4. v. 10.* cum Alina Balaam olim sobrietatem lingua in voces humanas, dici quidem potuit factum ab Angelo, quaeretur, sed dici non potuit ad loquendum confortata. *11. 4. v. 10.* quid gratia in hominibus efficit, eam confortat, hoc est, vigorem, momentum, auxilium præstat. *Ego DEI tuis confortavi te, & accitavi te tibi*. *11. 4. v. 10.* atque hæc ratio

ostendit, eos ex parte sua sponte face-
re illa opera, ad quæ Divina se exten-
dit confortatio: quia dici nequit con-
fortatus ad faciendum, qui nihil ex
se facit: dicendum esset potius fa-
ctum esse, ut faceret. Ne speres un-
quam fore, ut DEUS in virtute gra-
tiæ faciat te ex necessitate operari, uti
fecit olim loqui asnam Balaam. Jun-
genda est opera vi arbitrij tui liberi ta-
li modo, ut opus etiam tibi attribui &
adscribi possit, sed tibi ut aliunde con-
fortato. *Dominus adfuit mihi, &
confortavit me, ne per me predicatio
compleretur.* 2. Tim. 4. v. 17. an cla-
rius id dicere Apostolus potuit?

4. Considera, quæ sint illa, de
quibus hic loqui Apostolus præcipue
voluit, cum dixit: *Omnia possum in
eo, qui me confortat.* Sunt contem-
ptus, Paupertas, itineraria, & tot casus
diversissimi, qui in prædicatione E-
vangelij occurrebant; & quamvis isti
viderentur insuperabiles naturæ, ni-
hilominus protestatus est se illos mi-
nimè formidare per virtutem gratiæ.
Unde advertis vi confortationis mi-
nimè effectum, quò minus pateretur
Apostolus, sed ut generosè pateretur.
Si videre cupias ætate nostrâ Divam,
qui verè dicere potuerit, quod olim
dicebat Apostolus, se virtute Gratia
constitutum omnia posse, is certè est,
cujus gloriosam veneramus memo-

riam, sanctus Carolus. ideo videtur à
DEO nostro seculo concessus, ut o-
stenderet hominibus delicatis, quan-
tum possit imbecillitas naturæ, quan-
do vigore Gratia roboratur. Ille cla-
rissimis ortus natalibus, inter delicias
educatus, imperare assuetus redigir-
tur in tanta teneritudine naturæ ad
sustinendos labores tam graves con-
cionum, itinerum, alloquiorum, vi-
sitationum, ductarum supplicatio-
num, studiorum, synodorum, reform-
ationum, & demum obsequiorum
pestiferis impensorum. Ille tot labo-
ribus tantas jungit asperitates in quo-
cunque genere famis, sitis, vigiliarum,
vexatæ carnis suæ virginæ, castiga-
tiones corporis non interrupas, &
raras, quales ferè solent esse tuæ, sed
perpetuas. an putas in taliorum con-
junctione non ita passum esse, ut per
seipsum se cognosceret hominem fra-
gilem more aliorum: sed non ideo
concidit animo. quare? quia sciebat
Gratiam omnia posse in eo, qui nul-
lum ponit impedimentum Gratia.
Omnia possum in eo, qui me confortat.
Tu quoque confide DEO tuo: & po-
teris demum sub vite tuæ finem di-
cere cum S. Carolo: *Gratia ejus in
me vacua non fuit, sed abundantius
illis omnibus laboravi: non ego au-
tem, sed gratia DEI mecum.*
2. Cor. 12. v. 10.

